

LBRIS

We know
books

J. J. Rossanno

IUBIREA CADE DIN CER

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA
VOLUMUL 1

Capitolul 1

Lumina dimineții se strecura veselă prin frunzișul verde, iar Sparks alerga la fel de vesel pe cărarea din pădure. Annabeth se bucura de o nouă zi de vară în izolarea auto impusă în această perioadă a vieții ei. Acum erau doar ea și câinele Sparks. Poate nu era original, dar acest labrador fusese numit după formația preferată a lui Meryl. Cea mai celebră formație necunoscută din America, după cum i se mai spunea.

– Hei, Sparks, ia-o mai încet, că nu ne grăbim nicăieri, strigă ea spre câinele care era deja la vreo cincizeci de metri distanță în josul cărării.

O pasăre zbură dintre tufișurile din dreapta, speriiind-o de moarte pe Annabeth. Probabil că Sparks tulburase liniștea cuibului său. Asta nu ar fi trebuit să o înspăimânte prea mult pe Annabeth, dar era așa de nervoasă pentru că i se părea că la fiecare pas ar putea întâlni pe cei care voiau s-o omoare. De o săptămână de când venise la cabana din munți a lui Meryl, Annabeth încercase să uite de trauma care îi dăduse viața peste cap. Tocmai ieșise dintr-o relație toxică.

Până de curând, fusese o contabilă liniștită care locuia împreună cu prietena ei, Jenna, într-un apartament micuț dintr-o clădire veche, dar frumos întreținută.

Jenna era o tipă plină de viață, care se mândrea că pusese mâna pe un bărbat de vis. Hunter era patronul firmei la care cele două lucrau și părea într-adevăr de vis: patron al unei firme mici, dar de succes în domeniul financiar, treizeci și ceva de ani, arătos... deși lui Annabeth mereu i se păruse că tipul era cam alunecos.

Îi spusese Jennei să fie atentă, căci nu i se părea ceva în regulă cu bărbatul ăsta, dar, desigur, ea nu avea s-o asculte. Doar o scotea în fiecare seară la restaurante fine sau la cluburi exclusiviste, iar Jennei îi plăcea să se distreze.

Doar o dată ești tânăr, nu-i așa? spunea ea. Cum putea Annabeth s-o contrazică?

Totuși, a avut confirmarea caracterului dubios al lui Hunter într-o zi, când un email a ajuns din greșeală la ea. Era un ordin bancar pentru două milioane de dolari pentru o achiziție imobiliară în golf, dincolo de Harbor Island. Nu știa că Hunter se ocupa și de afaceri imobiliare. Emailul era trimis de Jenna către o agenție din zona de vest a orașului. Probabil că din greșeală o pusese și pe ea în CC. Alături de adresa ei, în CC mai găsisese adăugate niște emailuri ciudate, cu nume mexicane despre care nu știa nimic. Când a întrebat-o despre asta, Jenna a părut cumva jenată de subiect, spunând că Hunter căuta un teren pentru o casă numai a lor.

Bănuielile întunecate nu i s-au disipat, chiar dimpotrivă; iar, într-o zi, când Jenna era plecată în oraș cu un comision pentru Hunter, Annabeth s-a uitat în calculatorul colegei sale. Îi știa parola de ceva vreme și cum Jenna nu o schimbase, a considerat asta ca o invitație. O invitație de a scormoni după chestii care nu trebuiau aflate.

S-a dovedit că Jenna tranzacționa sume destul de mari și nu prea exista acoperire pentru aceste operațiuni. Ce anume voia Hunter? Cu siguranță că Jenna doar făcea treburile murdare ale iubitului ei.

În acea seară nefastă, când erau amândouă singure în apartamentul lor, a confruntat-o pe Jenna.

– Anna, uită de chestia asta, spre binele tău, i-a spus Jenna cu o voce sumbră. Clienții lui Hunter sunt niște mexicani ai naibii de periculoși. Dacă se află că știi despre asta, viața ta nu mai valorează nici cât un pachet de țigări uitat în ploaie.

– Dumnezeuule, Jenna! De ce te-ai băgat în așa ceva? Niciun bărbat nu merită să te pui într-un asemenea pericol.

– Dar îl iubesc, nu înțelegi? Și apoi, Hunter nu ar permite să pătesc ceva. Oricum, eu mi-am luat niște măsuri de siguranță. Tu ești în pericol dacă se află că știi ceva.

I-a promis că o să uite despre descoperirea sa, deși în sinea ei își propusese ca a doua zi să-și dea demisia. Avea să-și caute și altă locuință. Jenna era o fată de treabă, dar prea nechibzuită pentru gustul ei.

S-a îndreptat spre frigider să-și facă un sandviș. Era o regulă a ei să nu mănânce mâncare gătită seara. Prefera pâinea ei de secară cu șuncă și brânză cheddar. Evaluând conținutul frigierului, i-a sărit imediat ceva în ochi.

– Ce naiba, Jenna! Iar nu mai avem lapte de migdale? Parcă era rândul tău să iei.

– Ah, fir-ar să fie! Am uitat. Dar iau mâine. Iartă-mă, Anna!

– Cum mai mănânc mâine cerealele înainte de a pleca la job?

Această ieșire a Annei putea părea o chestie copilărească, dar nu era chiar așa. De când se știa, Annabeth fusese o fire anxioasă, iar această acumulare emoțională s-a tradus, mai apoi, într-o

afecțiune numită sindromul colonului iritabil (IBS), care uneori făcea ravagii în abdomenul ei. Trebuia să țină o dietă strictă pentru a avea o viață cât de cât normală. Doctorul îi recomandase cereale cu lapte dietetic pentru mesele din fiecare dimineață, iar ea urma cu religiozitate această directivă.

– Mă duc eu la market-ul din colț, i-a spus Annabeth, încercând să nu pară prea supărată.

Și-a luat jacheta albastră de jeans și a ieșit din apartament, coborând în grabă scările. Ele locuiau la etajul al treilea în acea clădire veche cu patru niveluri. Pe când traversa curtea interioară, un zgomot teribil a răsunat în noapte. Annabeth a simțit cum pământul îi tremură sub picioarele și un suflu a aruncat-o cât colo pe pavajul curții. Aerul i-a fost smuls din piept, iar fruntea i s-a izbit de pavaj. Întunericul nopții a învăluit-o cu totul.

***

Când și-a revenit, era culcată într-o ambulanță staționată în fața clădirii. Steve, fostul ei iubit, o privea îngrijorat. Era un polițist iute la mânie, iar când începuse să-și arate firea abuzivă, îl părăsise fără să stea pe gânduri. Firea ei anxioasă îi spusese să treacă peste faptul că Steve arăta bine și că îi spunea mereu că o iubește. Annabeth era convinsă că el este unul din acei bărbați care mai întâi te rup în bătaie și apoi cerșesc iertare, aducându-ți flori.

Scăpase de el destul de greu, dar, în cele din urmă, amenințarea cu un ordin de restricție fusese eficientă. Pentru un ofițer de poliție care protejează cetățenii, asta nu ar fi arătat bine în CV.

Desigur că Steve avea să fie acolo, că doar era în timpul serviciului.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Annabeth încercând să se ridice de pe targa din ambulanță și să privească prin ușile încă deschise ale acesteia.

– Ușurel, drăguță, i-a spus medicul care o monitoriza, o femeie trecută de prima tinerețe. Ai avut o căzătură destul de urâtă.

Nu-i spunea nimic nou. O durea teribil capul și, întinzând mâna spre frunte, a simțit acolo un cucui imens.

– Da, ia-o ușor, Anna, a intervenit și Steve. Ai fost afectată de suflul unei explozii.

– Ce a explodat?

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar... Explozia a afectat apartamentul tău.

Steve părea cu adevărat mâhnit.

– Jenna! Nuuu! a strigat Annabeth.

– Îmi pare teribil de rău, Anna, dar Jenna nu a scăpat. Se pare că a fost o scurgere de gaze.

– Nu, nu este adevărat. Nu se poate!

Annabeth a început să se zbată, încercând să scape de mâinile medicului care o împingea înapoi pe targă, dar mișcările ei deveneau tot mai greoaie. Sedativul administrat de medic începea să-și facă efectul și amorțeala s-a instalat în tot trupul ei.

***

Următoarea revenire la realitate a lui Annabeth s-a petrecut într-o rezervă de spital. Nu era conectată la aparate, dar avea o perfuzie care picura ușor spre venele ei, cine știe ce lichid. Annabeth ura să nu aibă idee despre ce i se întâmpla. De ce se afla aici? De ce suferea? Ce tratament i se administra?

Nu după mult timp, în încăperea a intrat o asistentă. I-a zâmbit fals și i-a spus doar:

— Ah, te-ai trezit! Ce bine! Vor niște polițiști să-ți vorbească!

Apoi sora a ieșit, făcând loc celor doi. Annabeth nu-i cunoștea, deși se așteptase, în prima fază, să apară Steve.

— Domnișoară Miller, a început unul dintre ei, suntem detectivii Armstrong și Cutter și avem nevoie să ne spuneți ce vă amintiți din momentele dinainte de accident.

Armstrong era un tip masiv, probabil aproape de pensionare. Partenerul lui era mai tânăr și foarte slab, având parcă doar fibră musculară, fără pic de grăsime.

— Ce accident? Eu am ieșit să cumpăr lapte și nici nu am ajuns bine în curtea clădirii, că am fost lovită de suflul exploziei.

— Știți cumva dacă Jenna, colega dumneavoastră de apartament, avea gânduri sinucigașe? Putea ea să lase gazul deschis în mod intenționat?

— Nu. Jenna e cea mai veselă ființă pe care o știu. Și apoi, a spus ea, încercând să nu plângă de față cu cei doi, cum puteau să se acumuleze atâtea gaze până am coborât eu trei etaje?

— Hm, ciudat, într-adevăr, spusese Cutter, polițistul cel slab și înalt.

— Eu cred că explozia a fost produsă intenționat. Jenna și Hunter, iubitul ei, aveau câteva afaceri mai puțin legale. Am aflat recent că aveau niște tranzacții uriașe foarte dubioase.

— Convenabilă explicație. Aveți vreo dovadă în acest sens?

Armstrong nu părea deloc convins.

— Toate sunt pe calculatorul de la birou al Jennei. Dacă veți obține un mandat, veți putea să vă convingeți.

— Va trebui să ne dați o declarație, ca să avem o bază pentru solicitarea mandatului. Nici asta nu cred că va fi de ajuns. Judecătorul ar putea spune că toate acestea sunt afirmațiile unei femei în șoc post-traumatic.

Cei doi au plecat, fără să intre mai mult în detalii, iar Annabeth a promis că va trece pe la secție când avea să iasă din spital.

Totuși, unde avea să se ducă acum când toate lucrurile ei erau făcute scrum? Bine că măcar își luase actele și cardurile când plecase din apartament. A sunat-o pe o fostă colegă din facultate și, așa cum se așteptase, aceasta a fost de acord s-o găzduiască pentru câteva zile.

Viitorul i se părea întunecat, dar nu trebuia să cadă pradă disperării, căci atunci ar fi fost cu adevărat pierdută.

După ce i-au dat drumul din spital, s-a pornit direct spre secția de poliție, ca să scape de-o grijă. Era o zi călduroasă și hainele i se păreau cumva prea grele. Cel puțin avea pantofii sport și nu-și făcea probleme legate de confort.

Zgomotul unui motor de automobil ambalat la maxim a trezit-o din amorțeală. Un SUV negru venea cu viteză spre ea și nu părea să aibă de gând să încetinească. Geamurile fumurii nu lăsau să se distingă fața șoferului. Annabeth a încremenit ca o căprioară în lumina farurilor.

Când mai era o secundă până la impactul fatal, o mână fermă a tras-o spre dreapta pe trotuarul larg. Mașina a lăsat urme de cauciuc pe trotuar, făcând un drift scurt, apoi a schimbat direcția, dispărând în josul străzii. Abia atunci a văzut că cel care o salvase era polițistul cel slab, Cutter.

– Nu mai ești în siguranță nici pe trotuar în zilele astea, i-a spus el cu o voce mohorâtă.

– Acum mă crezi că vor să ne elimine? Au omorât-o pe Jenna și acum mă caută și pe mine.

Vocea lui Annabeth tremura din cauza șocului. Viața ei era în pericol și nimeni n-o credea. Poate doar acest Cutter, având în vedere scena la care tocmai fusese martor.

– Poate că te cred, poate că nu. Totuși, ar trebui să dispari pentru o vreme. Mergem acum la secție, să dai acea declarație, și apoi ai putea să mergi la părinții tăi. Am văzut în actele de la spital că ești din Arizona, nu-i așa? Cred că în Phoenix e tare frumos acum.

Da, mai cald ca în bucătăria iadului, își spusese Annabeth care, după atâția ani de acomodare în Seattle, nu prea mai suporta căldura excesivă. Plus că nu se înțelegea prea bine nici cu mama ei, extrem de severă, nici cu tatăl ei. Era singură la părinți și poate de aceea aveau așteptări exagerate de la ea. Uneori își dorea să mai fi avut vreun frate sau o soră, măcar să mai devieze această presiune pusă pe ea. Annabeth își făcuse o viață departe de ei, în Seattle, și iată ce bine îi mergea!

La secție, Annabeth a spus tot ceea ce descoperise, dar și presupunerile ei legate de amestecul unui cartel mexican. Chiar și Jenna pomenise ceva despre asta.

I-a înmânat lui Armstrong hârtia și l-a întrebat cu o voce voit ofensivă:

– Și Hunter de ce nu este aici? Sunt sigură că e complice la această crimă oribilă.

– Amicul tău, Hunter, este de negăsit, iar sediul firmei este încuiat.

Polițistul păstra un ton flegmatic, deși în sinea sa părea că realizează că ceva era putred în afacerea aceea.

– Dar ceilalți angajați? Doar nu au dispărut și ei, a adăugat Annabeth.

– Ceilalți au primit un SMS prin care li se spunea că firma este închisă și că va fi relocată, urmând ca toți să încaseze plăți compensatorii. Culmea este că, într-adevăr, s-au trezit cu sumele virate în cont. Presupun că tu nu ai primit așa ceva.

Annabeth și-a verificat telefonul, dar nu primise niciun mesaj despre vreun transfer bancar.

– Presupun că eu ar fi trebuit să mor în explozie, așa că nu s-au mai complicat cu bonusul meu...

Odată ce au terminat cu hârțogăria, Cutter s-a oferit s-o conducă spre apartamentul prietenei ei. Însă, la despărțire, acesta i-a spus:

– Urmează-mi sfatul și pleacă din oraș pentru o vreme. Uite cartea mea de vizită. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Sau dacă se liniștesc apele, te voi suna eu. S-ar putea, însă, ca alte structuri să intre pe fir aici. Depinde care va fi rezultatul investigației pompierilor. Dar, dacă este o șansă cât de mică să ai dreptate și viața ta chiar este în pericol, trebuie să te îndepărtezi cât mai repede de acest loc.

Annabeth a încuviințat.

– Mulțumesc pentru sfaturi și pentru că mi-ai salvat viața acolo, la spital.

– Nah, nu-ți face probleme! Intră în atribuțiile unui polițist.

Cutter a zâmbit, făcându-i cu ochiul, apoi a plecat.

Pare un tip drăguț, și-a spus Annabeth. Dar nu, nu o să mă mai încurc cu polițiști. Nu vor fi toți ca Steve, dar nu mai risc.

Dinah, prietena ei, a primit-o cu brațele deschise. A încercat apoi să o consoleze pentru pierderea suferită.

Sorbind un ceai din plante aromatice, Annabeth simțea cum se detașează ușor, ușor, de realitățile unor zile care păreau că nu se mai termină. I-a povestit lui Dinah toate nenorocirile care o

loviseră în ultimele douăzeci și patru de ore, încheind cu recomandarea polițistului Cutter.

– Da, draga mea, a întărit Dinah. De asta ai nevoie acum: să te depărtezi. Mă întreb dacă nu ar trebui să te duci direct la FBI cu povestea ta. Poate că te pun ei în programul de protecție a martorilor.

– Cu ce dovezi să mă duc? O să-mi rădă în nas, ca polițistul acela urâcios, Armstrong.

Dinah s-a gândit un moment, apoi, cuprinsă de febra unei idei, a zis:

– Știi ce? O s-o sun pe prietena mea, Meryl. E o pictoriță în plină afirmare și are un refugiu în munți unde merge să creeze. Acum are un vernisaj la o galerie din Londra, așa că, pentru următoarele luni, cabana ei este liberă. O să-i cer voie să mergi acolo, pentru o vreme. Plus că nu o să fii singură. O să-ți țină companie câinele ei, Sparks. Mi l-a lăsat în grijă mie și îmi căm dă bățai de cap. Sparks, băiatule, nu-i așa că vrei să mergi cu Anna la cabană?

Câinele, care era un martor mut la dialogul lor, fiind cuibărit lângă sofa, a lăsat să-i scape doar un lătrat scurt. Și Annabeth simțea că era un aranjament potrivit pentru situația ei.

***

Erau izolați de o săptămână acolo, în munți. Annabeth și credinciosul Sparks făcuseră casă bună de la început. Doar uneori cobora în orașelul din vale cu vechiul ei Subaru, pe care îl recuperase aproape intact din parcarea clădirii unde locuise până în ziua nefastă a exploziei.

Nu aveau nevoie de prea multe provizii, iar Annabeth își refăcuse o garderobă sumară în locul celei pierdute în incendiu. Dinah o ajutase de asemenea, donându-i câteva haine.

Annabeth simțea că, în cele din urmă, și-a câștigat o oarecare liniște sufletească, cel puțin până la un punct. Din când în când, ca acum, trauma, încă proaspătă, ieșea iar la suprafață și i se derula în minte.

Acum mergea de ceva vreme, fără să acorde o atenție deosebită potecii, fiind cuprinsă de amintirea recentelor momente întunecate. Când își îndreptă din nou atenția spre potecă, văzu că Sparks ajunsese deja la un pârau și lătra ca turbat la o ciudățenie.

Cum altfel ai putea numi vederea unui bărbat gol, culcat într-o poziție fetală și încapsulat într-o bulă transparentă, precum o insectă în chihlimbar?